కథా కౌముది

అహం బ్రహ్మాస్మి

దూర్వాసుల విజయభాస్కర్

ఉదయం ఎనిమిదౌతోంది, లేచి కాఫీ తాగుతూ పేపర్ తిరగేస్తున్నాను. బయట భారీ వర్షం, రాత్రి నుంచీ కురుస్తూనే ఉంది. తెల్లవారుజామునేప్పుడో కరెంటు పోయినట్టుంది, ఇంకా రాలేదు. మా ఆవిడ వంటింట్లో ఏదో పనిలో బిజీ గా ఉంది. పేపర్ లో వార్తలు ఒకటీ ఒకటీ చదువుతున్నాను. కానీ మనసు వేరే ఎక్కడో ఉంది. జిల్లా ఎడిషన్ తీసేసరికి, అమృతం గురించే వార్త. "స్వామీ అమృతానందకి మళ్ళీ అస్వస్థత" అని. అమృతాన్ని ఇంతకు ముందు ఎన్నో సార్లు కలిసాను, కానీ నిన్న కలిసి మాట్లాడింది చాలా వేరుగా ఉంది. వాడు ఎలా తీసుకున్నాడో, మా మధ్య స్నేహం ఎలా ఉండబోతోందో. "నిజం" చేదు మాత్ర లాంటిది కదా.

అమృతం అసలు పేరు అమృతరావ్, నాకు మొదటి నుంచీ అమృతం అనే అలవాటు. వాడు నన్ను వాసూ అని పిలుస్తాడు. మా పరిచయం పాతికేళ్ళ నాటిది. మరీ ప్రాణ మిత్రులమేమీ కాదు కానీ, ఓ తెలియని అనుబంధం. ఇద్దరికీ మొదటి ఉద్యోగం ఒక్క చోటే, సబ్బవరం దగ్గర ఓ చిన్న ప్రభుత్వ ఉన్నత పాఠశాలలో. నా సబ్జెక్టు తెలుగు, వాడిదేమో సైన్సు. చిన్న స్కూలు, మాట కాస్తో కూస్తో వినే విద్యార్థుల తరం అది, పాఠం చెప్పడం మినహా వేరే వ్యాపకం ఏదీ ఉండేది కాదు. సాయంత్రం అయితే వూరు బయట చెరువు దగ్గర కూర్చునే వాళ్ళం, ఏవో మాటలు. నేను స్వతగాహా అందరితో కలిసేవాణ్ణి కాదు, కానీ అమృతం తో ఎలానో మరి ఒక స్నేహం కుదిరింది. వాడికీ నాకూ అన్నీ వ్యత్యాసాలే, వాడు ఆజానబాహుడు. స్పురద్రూపి. బాగా కనిపించాలి అనే తపన కూడా ఎక్కువే. నేను వాటికి పెద్ద ప్రాముఖ్యత ఇచ్చేవాణ్ణి కాదు. ఎప్పుడూ బ్యాగ్ లో శరత్ బాబు పుస్తకాలో, టాగోర్ కవిత్వమో పెట్టుకుని తిరిగేవాణ్ణి. అమృతం మంచి మాటకారి, వాడితో కూర్చుంటే టైం అస్సలు తెలిసేది కాదు. ఏ విషయం మీదైనా ఇట్టే మాట్లాడగలడు, మనకి తెలీకుండానే బోల్తా కొట్టించనూగలడు. అదీ ఒక కళేనేమో. నాతో అభిమానంగా ఉండేవాడు. ఊరంతా వేరు నువ్వు వేరు వాసూ అనేవాడు. స్కూలు, పుస్తకాలు, అమృతం, ఇలా మూడేళ్ళు గడిచాయి. జీవితంలో పెద్ద మార్పేమీ లేదు. నావరకూ నేను మార్పుని ఆతృతగా కోరుకున్నదీ లేదు. కదులుతున్న రైలు బండిలో మనం వేగంగా నడిస్తే, గమ్యం చేరువవుతుందా.. కాల ప్రయాణమూ అంతే అనిపించేది నాకు, కానీ వాడి సంగతి అలా కాదు. ఓ రోజు చెరువు గట్టున కూర్చుంటే,

"ఏంట్రా ఈ జీవితం. మరీ బోర్ గా ఉంది. ఏద్దైనా చెయ్యాలి, సాధించాలి వాసూ. ఏంటీ గానుగెద్దు జీవితం.." అన్నాడు అమృతం.

"మార్పు మెల్లగా వస్తుంది రా, సహనం ఉండాలి దేనికైనా,. " అన్నాను.

"ఏమో రా, నేను ఏదైనా వేరేగా చేద్దామనుకుంటున్నాను. ఈ బడిపంతులు ఉద్యోగం ఇంక నా వల్ల కాదు. నాకు పేరు, పలుకుబడి కావాలి, సమాజం నా వెనుక తిరగాలి, దానికి డబ్బు కావాలి. ఇలా ఏ గుర్తింపు లేని ఒక అనామక జీవితం నాకు వద్దు. నా దగ్గర పోగొట్టుకోడానికి మాత్రం ఏముంది రా, "నేను" తప్పు. ఒకటి రెండు రోజుల్లో ఏదో ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేస్తాను." అని ముగించాడు.

నేను వాడిని కన్విన్స్ చేసే ప్రయత్నమూ ఎందుకనో చెయ్యలేదు, వాడు నా అనుమతి అడిగాడనీ అనుకోను. జీవితం అంటే పరుగుపందెం అనుకునేవాడికి, దాని అసలు స్వరూపం అన్ని మైలురాళ్ళు దాటాకే అవగతం అవుతుంది. వాడు రాజకీయల్లోకి వెళ్తాడేమో అనిపించింది. విలువలకి తిలోదకాలిస్తే వాడు చెప్పినవి వేగంగా దొరికేది అక్కడే. కానీ వాడు నా అంచనాలని తారుమారు చేసాడు.

సరిగ్గా మూడోనాడు, సాయంత్రం కనిపించాడు అమృతం. స్కూలు బయట, హడావిడిగా..

"ఇంక సెలవు వాసూ, నేను యాత్రలకు వెళ్తున్నాను. మళ్ళీ ఎప్పుడో కలుద్దాం, కలవాలని రాసిపెట్టుంటే." అని అంటూ, వీడ్కోలు చెప్పేసాడు. నా మాట వినే టైం కూడా వాడికి ఆ రోజు ఉన్నట్టు లేదు. ఏంటో, వీడూ, వీడి వాలకం అనుకున్నా. అమృతానికి నా అన్నవాళ్ళు ఎవరూ లేరు, చిన్నప్పుడే తల్లిదండ్రులని పోగొట్టుకున్నాడు. పెంచి పెద్ద చేసిన బాబాయ్ కూడా ఆ మధ్యే కాలం చేసాడు. బాగా బ్రతికిన కుటుంబమే, కానీ బంధువులే రాబందులయ్యేసరికి, చివరకి. ఆస్థిగా చదివిన చదువు ఒక్కటే మిగిలింది.

వాడు వెతుకుతున్నదేదో, ఉందో లేదో కూడా నాకు తెలీదు, కానీ వాడికి అది దొరకాలని మనస్ఫూర్తిగా కోరుకున్నాను. కాల ప్రవాహంలో, నేను కోరుకున్నట్టే జరిగింది, కానీ, దారి పొడవునా వాడినే వాడు పోగొట్టుకున్నాడు.

అది జరిగిన ఏడాదికి అనుకుంటా, ఓ రోజు స్టాఫ్ రూమ్ ముందు ప్రత్యక్షం అయ్యాడు. నన్నే బయటకి రమ్మని సైగ చేసాడు. పొడుగాటి గెడ్డం, జుట్టు, నుదుట మీద పెద్ద బొట్టు. నాకు తెలిసిన అమృతం లా లేదు. ఏమైంది రా నీకు అన్నాను.

"ఏముంది, దేశ పర్యటన చేసి వచ్చాను. కొత్త అవతారం ఇది." అన్నాడు. కొన్ని రోజులకే చాలా మార్పులు చోటుచేసుకున్నాయి. పెందుర్తి దగ్గరలో, ఒక ఆశ్రమం మొదలు పెట్టాడు అమృతం. స్వామీ అమృతానందగా పేరు మార్చుకున్నాడు. కొంత మంది శిష్యుల్ని చేరదీసాడు. బడి పంతులు నుంచి ఈ "గురువు" అవతారం, వాడి వృత్తో, ప్రవృత్తో తెలీలేదు, కానీ వాడి గమ్యం ఏంటో నాకు గుర్తుంది. రోజులు గడుస్తున్నాయి, నేనే ఒకరోజు అమృతం ఆశ్రమానికి వెళ్ళాను. జనం బానే ఉన్నారు. ప్రార్థనా స్థలం, చిన్న దేవాలయం, భక్తులు ఉండడానికి వసతి, అన్ని హంగులూ ఉన్నాయి. బయట పెద్ద కటవుట్, అమృతానందది, తెల్లని దుస్తుల్లో. అసలే అందగాడు, ఈ కొత్త అవతారంలో ఇంకా బావున్నాడు అనుకున్నాను. ఫోటో క్రింద "అహం బ్రహ్మాస్మి" అని తాటికాయంత అక్షరాలు. లోపలికి వెళ్ళి కలిసాను, తన రూంలోకి తీసుకెళ్ళాడు. ఎన్నో మాట్లాడుకున్నాం, బాగా పుస్తకాలు చదువుతున్నట్టు అర్థమయ్యింది. అలవాట్లు ఏమీ మారలేదు, మనిషీ అలానే ఉన్నాడు. నా విశేషాలు అడిగాడు, కాసేపు ఉండి బయలుదేరాను.

ఆ తర్వాత ఎప్పుడైనా వెళ్ళాను కానీ, నాకూ ఆట్టే వీలు చిక్కేది కాదు. వాళ్ళ నోటా, వీళ్ళ నోటా, స్వామీజీ సంగతులు తెలిసేవి. నవ్వుకునే వాణ్ణి. నా పెళ్ళికి పిలిచాను కానీ, వాడు రాలేదు. ఈ లోగా, పిల్లలూ, బాధ్యతలూ, నేనూ అమృతాన్ని కలవలేదు. ఒకటి రెండు బదిలీలు, ప్రమోషన్లు తరువాత, నాకు కృష్ణా ప్రభుత్వ జూనియర్ కళాశాల లో పోస్టింగ్ వచ్చింది. దగ్గరగా ఉంటుందని, HB కాలనీలో మకాం పెట్టాను. ఓ రోజు పేపర్ లో అమృతం గురించి వార్త పడింది, ఆశ్రమాన్ని సీతమ్మధార కి మార్చాడని. ఆ ఆదివారం, కొత్త ఆశ్రమానికి వెళ్లి కలిసాను. మనిషి అలానే ఉన్నాడు, కొంచం వయసు తెలుస్తోంది అంతే. నన్ను చూసి చాలా సంతోషించాడు. ఆశ్రమం రిసార్ట్ లా ఉంది. యోగా సెంటర్, AC హాల్స్, స్విమ్మింగ్ పూల్స్, స్పా వగైరాలతో. ప్రతీ చోటా "అహం

బ్రహ్మాస్మి" అని కేప్షన్. ఏంటి ఇదంతా, అంటే, తప్పుదు రా, కస్టమర్స్ కి కావాల్సిందే మనం ఇవ్వాలి, అన్నాడు. ఆధ్యాత్మికత ఒక అంగడి సరుకు అయిపోయిందన్నమాట. తన గదిలో చాలా సేపే కూర్చున్నాం. సంపాదన బాగా పెరిగినట్టుంది. బంగారు, వెండి విగ్రహాలు, ప్రముఖులతో ఫోటోలు. ఎప్పుడైనా వస్తూ ఉండు వాసూ, నేను నీకు ఎప్పుడూ అమృతాన్నే అన్నాడు, ఆప్యాయంగా.

తెలివైన వాడు, మాటకారి, ఆనతి కాలంలోనే స్వామీజీగా మంచి పేరు వచ్చింది. ఓ రెండేళ్లలో అనుకుంటా, విశాఖపట్టణం లో ఏ కార్యక్రమం జరిగినా అమృతం ఉండాల్సిందే. రాజకీయ నాయకులు, వ్యాపారస్తులు, డాక్టర్లు, లాయర్లు, ఒక్కరేంటి అందరూ, అమృతం చుట్టూ తిరిగేవారు. స్పీచులు, టీవీ కార్యక్రమాలు, విదేశీ పర్యటనలు, పూర్తి స్థాయి స్వామీజీ గా స్థిరపడిపోయాడు అమృతం. అడపాదడపా విమర్శలూ వినిపిస్తూ ఉండేవి, ఆశ్రమం ముసుగులో చేస్తున్నది రాజకీయం, సెటిల్మెంట్లు అని, కానీ అమృతం ప్రభ పెరుగుతూనే ఉంది. సాధించాను అనే గర్వం వాడి నవ్వులో కనిపిస్తూనే ఉంది. మనిషిని ప్రక్క దారులు తొక్కించే వ్యసనాల్లో కీర్తి కూడా ఒకటి.

అప్పుడప్పుడు, వెళ్ళి పలకరిస్తూ ఉండేవాణ్ణి. ఒక్కోసారి భక్తులు ఎక్కువ మంది ఉంటే, ఓ వారగా కూర్చుని ఎదురు చూసే వాణ్ణి. వాళ్ళ ని పంపి, నన్ను లోపలికి తీసుకెళ్ళే వాడు. భక్తులతో అమృతం మాట్లాడే తీరు భలే విచిత్రంగా ఉండేది.

ఓ రోజు ఓ పెద్ద రియల్ ఎస్టేట్ వ్యాపారి వచ్చాడు. ఆయన బాధలేవో చెప్పుకున్నాడు. అతను కొన్న భూమేదో కేసులో చిక్కుకుందట. ఉన్న ఆస్తంతా కర్పూరంలా కరిగిపోతోందని వాపోయాడు. అమృతం కాసేపు ఆలోచించి మొదలుపెట్టాడు..

"నాయనా, నువ్వు సాక్షాత్ భగవత్ స్వరూపుడివి, ఇన్నాళ్ళూ నువ్వు అనుభవించిన సిరి సంపదలు, గత జన్మలో నువ్వు చేసిన పుణ్య ఫలాలు. వాటితో నీకున్న ఋణం తీరిపోయే సమయం వచ్చింది. జీవితాన్ని వర్తమానం లో బ్రతకడం నేర్చుకో, రేపు గురించి భయపడకు. అన్నీ సర్దుకుంటాయి. దైవ చింతన చెయ్యి, అంతా మంచే జరుగుతుంది. నీ ప్రత్యర్థుల తరపు లాయర్ వివరాలు ఇచ్చి వెళ్ళు, నా వల్ల అయ్యేది నేను చేస్తాను. ఒక్కటి గుర్తు పెట్టుకో, నీతో పాటూ నీ పాప పుణ్యాలు తప్ప మరేవే రావు. అహం బ్రహ్మాస్మి." అన్నాడు. ఆ వ్యాపారి ఏంతో కుదుట పడ్డాడు. అలాగే స్వామీ, మీ మాటే మాకు శిరోధార్యం అంటూ బయలు దేరాడు. ఇలా కొన్ని సార్లు నాకు అమృతం మార్కు జ్ఞానబోధ వినే అవకాశం కలిగేది. నాతో మాత్రం సరదాగానే మాట్లాడేవాడు. ఆధ్యాత్మిక రంగం లో ఉన్న పోటీ గురించి, సాధక బాధకాల గురించి చెప్పేవాడు. ముఖ్యంగా రాజకీయ నాయకులతో వచ్చే తలనొప్పుల గురించి.

ఓ సారి నేను వెళ్ళే టైం కి ఒక పేరుపొందిన డాక్టర్ ఉన్నాడు. అమృతం మాట్లాడుతున్నాడు, "నువ్వు, అని నువ్వు అనుకుంటున్నది, నువ్వు కాదు. ఈ శరీరం నీది కాదు. గాలి తలగడా లో గాలి తీసేస్తే ఎలానో, నీ ఆత్మ ఆ పరమాత్మని చేరే సమయం వచ్చినప్పుడు, ఈ శరీరాన్ని విడిచిపెట్టేస్తుంది. నీ చేతుల మీదుగా ఏ పొరపాటు జరిగినా, ఆ మురికి నీ ఆత్మకు అంటదు. భయపడకు నాయనా, ఆ పదిమంది తనువు చాలించాలని రాసిపెట్టి ఉంది, దానికి కేవలం నువ్వు సాధనం అయ్యావ్. అంతే. ఆ బాధ్యత నీది కాదు. అంతా ఈశ్వరేచ్ఛ. అహంబ్రహ్మాస్మి."

నన్ను చూసి కాస్త తొందరగా ముగించేసినట్టున్నాడు. ఆ వైద్యుడు అక్కడ నుంచీ ప్రసన్నంగా బయలుదేరాడు.

గదిలోకి వెళ్ళాక, చిన్నగా నవ్వుతున్న నన్ను చూసి అమృతం అన్నాడు. "వాసూ, నా వద్దకు వచ్చేవాళ్ళకి పరిష్కారాలు కాదురా కావాల్సింది. కాస్త ఊరట, ఓదార్పు. తప్పు నీదే అంటే, ఎవడైనా మళ్ళీ నా గడప తొక్కుతాడా.. వాళ్ళు నమ్ముతోంది నన్ను కాదు, వాళ్ళ నమ్మకాన్నే. ప్రస్తుతానికి అది నాతో ఉంది అంతే."

"ఇంతకీ నీది ద్వైతమా, అద్వైతమా, అహం బ్రహ్మాస్మి అంటావు, ఆత్మ పరమాత్మ అని వేరు చేసి సాగనంపుతావు..? "

అని అడిగితే, "నాది విశిష్ట వైద్యం" అంటూ నవ్వాడు.

అంటే.. ?

"అంటే.. ఏముంది.. రోగి బట్టి.. రోగం బట్టి.. మందు రూపాన్ని మార్చి ఇవ్వడం. "

మొదటి నుంచీ వాడితో వాదించే అలవాటు నాకు లేదు. వాడి భావాలు వాడివి. ఎదుట వ్యక్తి బలహీనతను వ్యాపారంగా మార్చుకోవడం ఏ రంగంలో అయినా తప్పే.

ఏళ్ళు గడిచాయి, జీవితం సాగిపోతోంది. అమృతాన్ని చూసి చాలా రోజులు అయ్యింది, పేపర్లో మాత్రం ఎక్కడో దగ్గర దర్శనమిచ్చేవాడు. ఓ రోజు అమృతం శిష్యుడు ప్రభాకర్ ఫోన్ చేసాడు, వీలయితే ఒకసారి రమ్మని. వెళ్ళేటప్పటికి ఇది వరకూ ఉన్నంత జనం లేరు. అమృతం కూడా కాస్త దిగాలుగా కనిపించాడు. ఇద్దరం లోపల గదిలోకి వెళ్ళాక అమృతం చెప్పడం ఆరంభించాడు. "మొన్న జరిగిన ఉపఎన్నికలు నీకు తెలుసు కదా, అధికార పార్టీ అభ్యర్ధి ఓడిపోయాడు. గెలిచిన వాడు, నా భక్తుడు. నా సలహాల వల్లే అతను గెలిచాడని, అధికార పార్టీ వాళ్ళు నా మీద కక్ష కట్టార్రా. వారం క్రింద ఇన్కం ట్యాక్స్ వాళ్ళ దాడి. నిన్నటికి నిన్న ఆశ్రమానికి అనుమతి లేదంటూ, కార్పోరేషన్ వాళ్ళ నోటీసు. చాలా టెన్షన్ లో ఉన్నాను వాసూ. ఇన్ని సంవత్సరాలు నేను కష్టపడి కట్టిన సౌధం బీటలు వారుతోంది. ఇంత కీర్తి సంపాదించి, చివరకి కటకటాల పాలౌతానేమో అని భయంగా ఉంది. "

ఏమనాలో తెలీలేదు నాకు. "నీకు తెల్సిన వాళ్ళ ద్వారా రాజీకి ప్రయత్నించలేకపోయావా ?" అన్నా. "ఆ ప్రయత్నమూ చేసాను. ఎలెక్షన్ మొత్తం ఖర్చు నన్ను తిరిగి ఇమ్మంటున్నారు. "

మనిషి బాగా డీలా పడిపోయాడు. కాసేపు కూర్చుని, నేనూ బయలుదేరాను. గెలుపు ఒంటరిది అనుకున్నాను, కాదు, అది చాలా మందినే పోగుచేస్తుంది. కానీ గెలిచిన వాడు మాత్రం ఎప్పుడూ ఒంటరే, అది తర్వాత అర్ధం అయ్యింది. వాడిక్కూడా.

సరిగ్గా అమృతాన్ని కలిసిన రెండు నెలలకి అనుకుంటా, ఓ రోజు ఆశ్రమం నుంచీ ఫోన్, అర్జెంటు గా రమ్మని. వెంటనే వెళ్లాను. ఆశ్రమం బాగా రద్దీ గా ఉంది. "స్వామీజీ దర్శనం ఆపవేయబడింది" అని నోటీసులు అంటించారు. వెళ్ళడమే ప్రభాకర్ ని కలిసాను, ఏమైంది అని. అమృతానికి ఆరోగ్యం బాగోలేదంట, ఆశ్రమంలోనే ఒక గదిని ఆసుపత్రిగా మార్చేసారు. అక్కడికి తీసుకెళ్ళాడు. అమృతాన్ని చూసి షాక్ అయిపోయాను. మనిషి నీరసించిపోయి ఉన్నాడు. చేతులు మీదా, మొహం మీదా, ఏవో మచ్చలు. ఊపిరి తీసుకోడానికి అవస్థ పడుతున్నాడు. నన్ను చూసి లేవబోయాడు, వారించాను.

"చూడరా వాసూ, చివరికి ఎలా తయారయ్యానో నేను. కేసులకి ఇప్పటికే ఇరవై కోట్లు ఖర్చుపెట్టాను. కానీ ఏదీ తేలేలా లేదు. దానికంటే ఘోరం, ఈ మొహం చూడు. ఇదేదో అంతుపట్టని చర్మ వ్యాధి, డాక్టర్స్ కూడా ఏంటో చెప్పలేకపోతున్నారు. నా మొహాన్ని అద్దంలో చూసుకోవాలంటే నాకే భయమేస్తోంది రా. అందుకే బయటకి కూడా వెళ్ళడం లేదు. " అంటూ కన్నీళ్ళ పర్యంతం అయ్యాడు.

ఏం చెప్పగలను నేను అమృతానికి. అహం బ్రహ్మాస్మి అంటూ, ఎన్నో సమస్యలకి సులువుగా సమాధానాలు చెప్పే అమృతం, అదే సమస్య తనదాకా వస్తే, ఎందుకిలా అయిపోయాడు. మౌనంగానే ఉండిపోయాను. "ఏదైనా చెప్పురా వాసూ" అన్నాడు. ఒక్కోసారి మౌనం మాటలకంటే ఎక్కువ బాధ పెడుతుంది.

"ఏంచెప్పను రా, నీకు సలహా ఇచ్చేటంతటి పరిజ్ఞానం కానీ, తెలివితేటలు కానీ నాకు లేవు. ఏదో సాధించాలని, ఉన్న ఉద్యోగాన్ని ఒదిలి, ఆధ్యాత్మికతను ఒక వ్యాపారంగా మార్చి, ఎత్తుకు పై ఎత్తు వేస్తూ, ఎదుగుతూ, వ్యక్తిగా నువ్వు దిగజారుతుంటే,

అందుకే ఏ మాటా ఇంతవరకూ అనలేకపోయాను. నువ్వు ఎన్నడూ నా సలహా కోరలేదు కూడా. "

"ఎన్నో పర్యటనలు చేసావ్, ప్రసంగాలు ఇచ్చావ్. నీ వద్దకొచ్చే వారికి వేదాంత సారాన్ని మామోలు మాటల్లో బోధించావ్. జీవిత సత్యాలన్నీ అవపోసన పట్టావ్. కానీ వాటిలో ఏ ఒక్కదాన్ని నీ జీవితం లో పాటించ లేకపోయావ్ రా అమృతం. నేర్చుకున్నదాని విలువ శూన్యం రా, ఆచరించనప్పుడు. నీతో రాదు అని తెల్సినా, సంపద కోసం అర్రులు చాచావు, కోట్లు కూడబెట్టావు. శాశ్వతం కాదు అని తెలిసినా, శరీరాన్నే ప్రేమించావ్. కీర్తి ప్రతిష్టలకోసం వెంపర్లాడావ్.. ఇప్పుడు పాతాళం లోకి పడటానికి సిద్దంగా ఉన్నావు. సమాజాన్ని నీకు నచ్చినట్టు ఆడిస్తూ, గెలుస్తున్నాననుకున్నావ్, కాని నువ్వు ఓడిపోయావు రా. నీతోనే. ఇప్పటికైనా కళ్ళు తెరువు, ఈ అబద్దాల్ని వదిలి, నిజాన్ని స్వీకరించు."

పాతికేళ్ళ స్నేహం లో నేను ఎన్నడూ ఇలా మాట్లాడింది లేదు. ఇప్పుడు కూడా మాట్లాడకుండా ఉండాల్సిందేమో, వాడున్న పరిస్థితికి. కానీ ఆపుకోలేకపోయాను. కళ్ళు మూసుకున్నాడు. మాట మాట్లాడలేదు. ఓ అరగంట అలానే కూర్చున్నాను, వాడి ప్రక్కనే, చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుని. తర్వాత వీడ్కోలు చెప్పి బయలుదేరాను. వాడూ ఆపే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు.

వర్షం ఇంకా తగ్గలేదు.. ఆ మాటలన్నీ మళ్ళీ ఇప్పుడు గుర్తొచ్చాక, మనసంతా ఏదో తెలియని బాధ. ఈ క్షణం వాడికి కావాల్సింది నా ఓదార్పేమో, వాడికి మాత్రం ఎవరున్నారు. వర్షం కాస్త తగ్గాక, మళ్ళీ వెళ్దాం అనుకున్నాను. పేపర్ చూడాలని అనిపించలేదు, ఈ లోగా కరెంటు వచ్చింది. టీవీ ఆన్ చేసి న్యూస్ పెట్టాను. ఒక్క క్షణం నిశ్చేష్టుణ్ణి అయిపోయాను. నా కళ్ళని నేనే నమ్మలేదు. "స్వామీ అమృతానంద అస్తమయం. శ్వాసకోశ వ్యాధితో బాధపడుతూ, ఈ రోజు తెల్లవారుఝామున నాలుగు గంటలకి కన్నుమూసారు. ఆయన భక్తులకి ఇచ్చిన చివరి సందేశం ఇలా ఉంది. "

"భక్తులారా, నా ప్రయాణం ముగిసింది. ఈ శరీరాన్ని వదిలి నేను వెళ్ళిపోయినా, మీ హృదయాల్లో చిరస్థాయిగా నిలచే ఉంటాను. మీ బాధలన్నీ తీరుస్తూనే ఉంటాను. నా భౌతిక దేహం కోసం ప్రాకులాడకండి, దాన్ని చూడను కూడా వద్దు. నా సమాధి బయట ఒక అఖండ జ్యోతిగా నేను వెలుగుతూనే ఉంటాను. దానిలోనే నన్ను చూసుకోండి. అహం బ్రహ్మాస్మి. "

స్థాణువు అయిపోయాను. వెంటనే ప్రభాకర్ కి ఫోన్ చేసాను.

"శ్రీనివాస్ గారూ, ఘోరం జరిగిపోయిందండీ. మీరు వెళ్ళాక, మళ్ళీ స్వామీజీకి సీరియస్ అయ్యింది. ఆక్సిజెన్ నిరంతరాయంగా పెట్టాలన్నారు డాక్టర్లు. గదిలో తోడుగా నేను ఒక్కడినే ఉన్నాను. భక్తులకి సందేశం రాయాలి, ఓ కాగితం కలం కావాలన్నారు.. తెచ్చి ఇచ్చాను. "ఒంటరిగా ఉండాలి, నువ్వు బయట ఉండు", అన్నారు, ఏదైనా అవసరం అయితే బెల్ కొట్టండి, అని చెప్పి నేను బయట కూర్చున్నాను. ఓ అరగంటలో మళ్ళీ గదిలోకి వెళ్ళేటప్పటికి అంతా జరిగిపోయిందండీ. ఆక్సిజెన్ మాస్కు పడిపోయి ఉంది. కాగితం మీద, మీడియా లో చూపిస్తున్న ఆ నాలుగు మాటలూ మిగిలాయండి.. ఘోరం జరిగిపోయిందండీ. తప్పు నాదే అండి.."

నాకు ఇంకేమీ వినిపించడం లేదు.

అమృతం అబద్దం లోనే బ్రతికాడు. ఆ అబద్దాన్ని నిజం చెయ్యడానికి వెళ్ళిపోయాడు. దూరంగా. కళ్ళల్లో నీళ్ళు ఆగడం లేదు. వర్షం తగ్గినట్టుంది.

కొందరి విషయం లో జీవితమే మాట్లాడుతుంది, మరికొందరి జీవితాల్లో మాటలే మిగిలిపోతాయి.

***

కథ వెనుక కథ

రామకృష్ణ పరమహంస వద్దకు, ఒక తల్లి తన పదేళ్ళ కొడుకుని తీసుకుని వచ్చి, వాడి చేత స్వీట్స్ తినడం మాన్పించమని వేడుకుందిట. రామకృష్ణ పరమహంస, రెండు వారాల తరువాత ఆమెని రమ్మని, అప్పుడు ఆ బాలుడుకి అర్థమయ్యే రీతిలో స్వీట్స్ తినడం మానమని ఉపదేశించారంట. ఆ మాటలు చెప్పడానికి రెండు వారాలు ఎందుకు వేచి చూసారని, ఆ తల్లి పరమహంస ని అడిగితే, ఆయన, "అమ్మా, నేనూ తీపిపదార్థాలు ఎక్కువే తినేవాణ్ణి, నేను చేస్తున్నదే మానమని ఆ బిడ్డకి ఎలా చెప్పను. అందుకే ఈ రెండు వారాల్లో ముందు నన్ను నేను సరిచేసుకున్నాను, ఇప్పుడు చెప్పే అర్హత నాకు లభించింది" అన్నారంట. అదీ మన సంస్కృతిలో గురువుల దృక్పథం. ఆధ్యాత్మికత ఒక వినిమయ వస్తువు అయిపోయిన నేటి తరంలో, ఎక్కడో కానీ మనకి ఇలాంటి గురువులు తారసపడరు. చెప్పింది ఆచరించడం మాట అటుంచండి, కనీసం సగటు మనిషి పాటిస్తున్న విలువలు కూడా కొందరు గురువులలో లోపిస్తున్నాయి. ఏ మనిషి జీవితంలో అయినా, నేర్చుకున్నది అర్థం చేసుకోవడం, దాన్ని అనుసరించే ప్రయత్నం చెయ్యడం చాలా ముఖ్యమైన అంశం. అది లేని నాడు సంపాదించుకున్న జ్ఞానం విలువ శూన్యం. ఈ కథలో అమృతం పాత్ర ద్వారా నేను చెప్పాలనుకున్నది అదే. ఎన్నో మాటలు చెప్పే అమృతం తనదాకా వస్తే ఎలా ప్రవర్తించాడో మనం చూసాం. బోధించేది పాటించనప్పుడు వచ్చే పర్యావసానాల్ని కథ రూపం లో చెప్పే ప్రయత్నం చేసాను. నిజానికి పేపర్ చూస్తుంటే, అమృతానికి మించిన ఆధ్యాత్మిక గురువులు కనిపిస్తున్నారు. కనిపెంచిన తల్లిదండ్రులు, ఓనమాలు దిద్దించిన గురువులు, చుట్టూ ఉన్న సమాజంలో విలువలతో మసలుతున్న ఓ నలుగురు.. వీళ్ళు చాలదూ నిజంగా బ్రతుకు పాఠాలు నేర్చుకోడానికి ? ఆధ్యాత్మికత అనేది మనలోంచి రావాలి, దాన్ని అంగడి సరుకులా కొనుక్కునే ప్రయత్నం ఎప్పటికీ వృధానే.

\- రచయిత

Click here to share your comments on this story